

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Tomáše Langáška a Mgr. Evy Šonkové v právní věci žalobkyně: **L. V.**, zastoupené Mgr. Lucií Koupilovou, advokátkou, se sídlem Sokolská třída 1204/08, 702 00 Ostrava, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, poštovní příhrádka 21/OAM, týkající se žaloby proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2012, č.j. OAM-146/ZA-ZA06-HA03-2012, o udělení mezinárodní ochrany, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 17. června 2013, č. j. 61 Az 9/2012 - 26,

takto:

- I. Kasační stížnost žalobkyně **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Ustanovené zástupkyni žalobkyně Mgr. Lucii Koupilové, advokátce, se sídlem Sokolská třída 1204/8, 702 00 Ostrava, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 3 400 Kč, která je splatná do jednoho měsíce od právní moci tohoto usnesení z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

[1] Svou kasační stížností ze dne 3. července 2013, doplněnou podáním ze dne 2. září 2013, žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 61 Az 9/2012-26 ze dne 17. června 2013 (dále jen „krajský soud“ a „napadený rozsudek“), kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. července 2012 č. j. OAM-146/ZA-ZA06-HA03-2012, e. č. B001207. Citovaným rozhodnutím žalovaný rozhodl, že se mezinárodní ochrana stěžovatelce podle § 12, 13, 14, 14a a 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), ve znění pozdějších předpisů, pro nedůvodnost neuděluje.

[2] Krajský soud shledal, že napadené rozhodnutí žalovaného je v souladu se zákonem, a žalobu jako nedůvodnou zamítl. Zabýval se, stejně jako žalovaný, jednotlivými zákonnými důvody mezinárodní ochrany podle § 12, § 13, § 14 a § 14a a § 14b zákona o azylu, jež přicházejí v úvahu. Krajský soud uvedl, že v daném případě uváděla stěžovatelka v průběhu celého správního řízení opakovaně stejné důvody. Byly jimi snaha vyhnout se návratu do země původu, neboť tam nebyla stěžovatelka schopna zajistit si dostatek financí k léčbě svého onemocnění, a snaha legalizovat pobyt v České republice, neboť na zdejší život si stěžovatelka zvykla a chtěla by zde žít nadále. Uvedené důvody však podle krajského soudu nepředstavují relevantní azylový důvod a neobstojí.

[3] Krajský soud se při přezkoumávání rozhodnutí žalovaného zabýval důvodem udělení mezinárodní ochrany podle § 14 zákona o azylu, tj. humanitárního azylu, neboť k porušení tohoto ustanovení směřovaly žalobní námitky stěžovatelky. Krajský soud přitom poukázal na obsah protokolu o pohovoru ze dne 28. června 2012, ve kterém uvedla, že vzhledem ke zdravotním problémům se zrakem (odchlípující se sítnice) se odjela léčit do České republiky. V současné době se neléčí, ale oči se jí zhoršují a existuje u ní hrozba oslepnutí. V zemi původu byla stěžovatelce poskytována odpovídající léčba jejího onemocnění a stěžovatelka v průběhu řízení po příjezdu do České republiky uváděný zdravotní problém nijak neřešila. Proto krajský soud neshledal uváděné potíže stěžovatelky jako důvod zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu. Uvedeným důvodem není ani nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu stěžovatelky, neboť tato skutečnost postihuje veškeré obyvatelstvo Moldavské republiky.

[4] V kasační stížnosti podané z důvodů dle § 103 odst. 1 písm. a) a b) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“) stěžovatelka argumentovala, že její kasační stížnost je přijatelná podle § 104a s. ř. s., neboť přesahuje její vlastní zájmy tím, že otázka stěžovatelkou vytykávaných vad (krajský soud a žalované ministerstvo pochybily při zjišťování skutkového stavu, jejich postup je stížen procesními vadami a zaujetím nesprávného právního názoru) má zcela jistě význam i pro další případy.

[5] K jednotlivým důvodům kasační stížnosti stěžovatelka uvedla v podstatě totéž, co tvrdila před krajským soudem. Argumentovala tím, že se žalovaný správní orgán dopodrobna nezabýval tím, zda existují skutečnosti svědčící pro možnost udělení azylu dle § 13 (azyl za účelem sloučení rodiny), § 14 (humanitární azyl) či § 14b (doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny) zákona o azylu. Přestože je v České republice přítomna rovněž dcera stěžovatelky (nar. 19. února 1989), jež je též žadatelkou o udělení azylu, nezabýval se správní orgán tím, zda je stěžovatelka rodinným příslušníkem dle § 13 zákona o azylu. Žalovaný se rovněž nezabýval tím, zda má stěžovatelka na území České republiky i jiné rodinné příslušníky. Ohledně splnění podmínek týkajících se humanitárního azylu, příp. doplňkové ochrany, se správní orgán spokojil jen s tvrzením stěžovatelky ohledně jejího stavu a prostřednictvím znaleckých posudků dostatečně nezkoumal, jak vážný je ke dni podání žádosti zdravotní stav stěžovatelky.

[6] K podané kasační stížnosti se vyjádřil rovněž žalovaný, který setrval na svém rozhodnutí, jež považuje za zákonné a řádně odůvodněné, v podrobnostech odkázal na odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu, s nímž se ztotožňuje.

[7] Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost je nepřijatelná. Podle § 104a odst. 3 s. ř. s. nemusí být usnesení o odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost odůvodněno. Přestože by v tomto případě bylo namísto kasační stížnosti odmítnout bez odůvodnění, Nejvyšší správní soud nad rámec zákonného požadavku stručně odůvodnění svého usnesení připojuje.

[8] Podle § 104a s. ř. s. se kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany odmítne pro nepřijatelnost, jestliže svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele; k tomu, kdy je kasační stížnost ve věcech mezinárodní ochrany přijatelná, existuje početná a ustálená judikatura tohoto soudu (např. usnesení ze dne 26. dubna 2006 č. j. 1 Azs 13/2006-39, publ. pod č. 933/2006 Sb. NSS; všechna zde citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná také na www.nssoud.cz). Stran přesahu vlastních zájmů stěžovatelka nic netvrdila; subjektivní přesvědčení o míře závažnosti tvrzených pochybení krajského soudu, resp. závažnosti dopadu do hmotněprávního postavení stěžovatelky se týká pouze vlastního zájmu stěžovatelky a není vůbec důvodem, jenž by mohl založit jeho přesah, natož přesah svým významem podstatný, pokud současně není podloženo objektivním zjištěním o hrubých procesních a hmotněprávních pochybeních krajského soudu a jejich zásadní systémovou závažností. Jak konstatoval Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 4. května 2006 č. j. 2 Azs 40/2006-57, „případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu

shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně právního postavení stěžovatele. O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud: a) krajský soud ve svém rozhodnutí nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu, b) krajský soud v jednotlivém případě hrubě pochybil při výkladu hmotného či procesního práva. Zde je však třeba zdůraznit, že Nejvyšší správní soud není v rámci této kategorie přijatelnosti povolán přezkoumávat jakékoliv pochybení krajského soudu, ale pouze pochybení tak výrazné intenzity, o němž se lze důvodně domnívat, že kdyby k němu nedošlo, věcné rozhodnutí krajského soudu by bylo odlišné. Nevýrazná pochybení především procesního charakteru proto zpravidla nebudou dosahovat takové intenzity, aby způsobila přijatelnost následné kasační stížnosti.“. Nejvyšší správní soud žádná pochybení v tomto směru, natož zásadní pochybení systémového rázu, v napadeném rozsudku krajského soudu neshledal.

[9] Nejvyšší správní soud uzavírá, že žádný důvod přijatelnosti z kasační stížnosti a napadeného rozsudku nezjistil, pročez kasační stížnost odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poznamenává, že obdobnou kasační stížnost dcery stěžovatelky též pro nepřijatelnost odmítl usnesením sp. zn. 6 Azs 22/2013 ze dne 2. října 2013.

[11] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 3 větu první s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[12] Stěžovatelce byla usnesením Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 21/2013-11 ze dne 29. července 2013 ustanovena k ochraně jejích zájmů ve věci zástupkyně Mgr. Lucie Koupilová, advokátka, se sídlem Sokolská třída 1204/8, 702 00 Ostrava. Podle § 35 odst. 8 část věty prvé za středníkem s. ř. s. platí hotové výdaje a odměnu za zastupování ustanoveného advokáta stát. Podle § 7 bodu 5 a § 9 odst. 4 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, náleží ustanovené zástupkyni stěžovatelky odměna za jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu (písemné podání ve věci samé, zde konkrétně doplnění kasační stížnosti) ve výši 3 100 Kč a podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu náhrada hotových výdajů v paušální částce 300 Kč za jeden úkon, tedy celkem 3 400 Kč. Ustanovená zástupkyně uvedla, že není plátkyní daně z přidané hodnoty, proto se uvedená částka dále nenavyšuje. Celkově tak Nejvyšší správní soud přiznal zástupkyni stěžovatelky částku 3 400 Kč coby odměnu za zastupování a náhradu hotových výdajů.

[13] Stěžovatelka prostřednictvím své právní zástupkyně uplatnila ještě úkon právní služby spočívající v přípravě a převzetí právního zastoupení. Odměnu a paušální náhradu hotových výdajů za tento úkon však Nejvyšší správní soud nepřiznal, neboť právní zástupkyně nedoložila uskutečnění porady s klientem ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 2. října 2013

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu